

La patrona dels somnàmbuls

Un relat de: [SrGarcia](#)

Ser bufó reial és una bona feina, si les coses no va mal dades. Mentre vivia la reina tothom reia els meus acudits, tothom admirava les meves qualitats de saltimbanqui, qualsevol cosa que fes era motiu de riota.

La reina va morir per un mal vent. La reina, la glòria d'Irlanda, l'alegria d'aquesta illa maleïda, el goig de tots els que mirem el món com si no fos nostre.

El rei va quedar com agafat pels dimonis. Ho vaig veure clar; vaig pensar a animar-lo, ningú com un bufó ho podia fer. Em va tancar al corral de les gallines.

El rei estava pres de la més negra melangia. Li van recomanar que es tornés a casar. Va accedir, sempre que fos amb una dona com la difunta.

Els emissaris no van trobar cap dona com la difunta. No em va estranyar; era l'enviada de Déu a la terra, més concretament a Irlanda, que encara és pitjor.

El rei va decidir que l'única que s'assemblava a la seva difunta dona era la seva filla i es va voler casar amb ella.

La filla, la gloriosa Dimpna, era cristiana com sa mare. Va decidir fugir abans d'acceptar la proposta d'un malalt, d'una persona trasbalsada pel dolor i l'enyorament. Vam fugir d'Irlanda, la Dimpna, el pare Gererbert i jo. Vam agafar una barca i vam a anar a parar Flandes. Ens vam emportar unes quantes gallines.

Els flamencs ens van rebre molt bé. Vam fundar un asil per a malalts mentals. La Dimpna i mossèn Gererbert van tenir molta feina. A mi em van assignar la cura dels somnàmbuls. La veritat, era una feina de bon fer, si no fos que havies de treballar de nit i dormir de dia. Els somnàmbuls solen ser bona gent, l'única pega és que no tenen cap sentit de l'humor. No apreciaven els meus acudits, ni els meus jocs de mans, ni les meves tombarelles. Els somnàmbuls no apreciaven res. Em limitava a agafar-los de la mà, acompanyar-los a donar un tomb pel jardí i tornar-los a llit. Cap sentit de l'humor; bona gent, però home...

Els espies del rei ens van trobar. A mossèn Gererbert i a la Dimpna els van decapitar, jo vaig trobar un bufet ple d'ampolles de vi cremat. Les vaig treure i em vaig posar dins d'un dels calaixos. Un soldat va obrir el calaix i va preguntar: Qui hi ha aquí? Vaig respondre: Ningú!!!! Em van deixar en pau. Com havia previst, no quedava ni rastre del vi cremat.

La Dimpna s'ha emportat tots els mèrits, ella és la santa, ella és la patrona dels malalts mentals, de qualsevol malaltia psiquiàtrica, dels afectats per l'incest. S'ho mereix, no ho puc discutir. Però em sembla que hi podria haver un patró específic per als somnàmbuls. Em sembla que m'ho he guanyat. És trist que, si ets una princesa, et faran cas i si ets un bufó, no.